

(Ел паис)

«Бити добар муслиман и бити поносан на то, није увек лако», говори хипнотични глас пред пажљивим скупом: «Али, поштовати нашу веру, то такође значи и поштовати законе земље у којој живимо». То је колективна молитва у петак у џамији у Нојшатлу, у франкофонском делу Швајцарске. Сала је пуна озбиљних људи који слушају проповед имама Сифедина Тиндила. Овај Суданац каже: «Треба пренети поруку мира и толерације истинског ислама, јер ни у ком случају одговор Швајцарској треба да буде насиље».

На овој џамији нема минарета, нити је луксузна. Упада у очи да су 200 присутних, скромни радници. Како су ови муслимани који живе у једној од најбогатијих земаља света, доживели одлуку Швајцараца да се забрани градња минарета?

«Верујемо да је та одлука шамар закону и само ће створити затегнутости између различитих заједница», каже један од верника. «Разлике међу нашим заједницама постоје», каже други, «али оне нису обавезно негативне за Швајцарску. Напротив! То нас све обогаћује».

Изјаве су мање анђеоске у Женеви. «Као и сви муслимани у Швајцарској, пробудио сам се у недељу 29. новембра са неким правима, а отишао сам на спавање са мање права и више обавеза», озбиљним тоном износи Хафид Урдири. Он је чест учесник у дебатама о исламским питањима и главни је у Фондацији за узајамно упознавање. «Швајцарска је постала европска лабораторија исламофобије, а то може да заврши буђењем екстремиста», тврди: «Јер, они који се до сада нису усуђивали да дигну глас против ислама у Европи, сада се осећају подстакнутим».

Упркос овога, Урдири дозвољава да «исламска заједница себе представља мало и лоше». Али не може се пренети говор мржње неколицине на читав колектив. «Ако неки протестантски свештеник или неки рабин почине недело, суди им се и одреди им се одговарајућа казна, али не кажњавају се сви Јевреји или сви калвинисти. Оно што ме највише плаши је то да би резултати референдума били исти у читавој Европи». То је тврдња која лако може да буде поткрепљена ако се прочитају чланци из најзначајнијих новина на континенту. Анкете у њима дају исте резултате: чини се да се Европа не осећа комотном са исламом. Швајцарска још мање, упркос готово апсолутном одсуству социјалних сукоба.

У овој земљи живи 400 хиљада муслимана, а већина њих потиче из онога што неки посматрачи називају европским исламом (Турска, Албанија, бивша Југославија), из народа који никада нису ни чули да се говори о исламском закону. Заиста, реченица «створен је проблем где га није било», јавља се код свих посматрача које смо консултовали.

Роберт Спенсер из САД, специјалиста за муслиманска питања, каже: «Швајцарци су учинили нешто јако ретко: гласали су за меру предострожности, пре него што се проблеми јаве. Такође су изразили одбојност према политичкој класи коју оптужују за равнодушност према свакодневним проблемима». Спенсер акценат ставља на «постојећу провалију између директног искуства са исламом које имају обични грађани и идеализоване слике политичке и медијске елите».

«То је тачан утисак», каже Естер Мамарбаћи, продуцент и водитељ на швајцарској телевизији: «Политичка класа и медији покушавају да рационализују тему која је дубоко емоционална и тиче се наших најдубљих страхова као друштва».

Социјални страх Швајцараца се односи на све странце? «Без сумње», тврди Танер Хатипоглу из Асоцијације исламских организација. Овај информатичар, пореклом из Турске, подсећа на «одбојност према имигрантима из Шпаније и Италије седамдесетих година. Упркос томе што су били католици, ни њих Швајцарци нису дочекали са цвећем».

Хаћи Кедуд, подпредседник Асоцијације лаичких муслимана, износи политичку анализу случаја: «Ми муслимани из Швајцарске смо најбоље интегрисани од свих у Европи, али нисмо интересантни за политичке партије из једног једноставног разлога: немамо право гласа». Од 400 хиљада муслимана у Швајцарској, тек њих 40 хиљада има држављанство

ове земље. «А од њих, гласа свега 20%» тврди Кадуд, залажући се за лаицизам као пут за излазак из ове ситуације.

Митски лик левице, Жан Зиглер, социолог је и политичар, бивши социјалистички посланик и «чекић империјализма», а данас потпредседник Консултативног комитета комисије за људска права ОНУ, аутор више књига, а последња објављена носи наслов *Мржња Запада*.

Зиглер је јасан: «Глас Швајцараца у вези минарета је тотално расистички». Ту цитира Режиша Дебреа: «Европљани су скинули колонијалистички омот, али у дну њихових глава, такви су и даље. Европа никада није прихватила крај своје културне доминације светом».

«Швајцарска ће имати озбиљних проблема и може се очекивати понављање кризе као са карикатурама Мухамеда», говори овај познавалац исламског света: «али за то је још рано, јер је она претходна криза сазревала три недеље. Швајцарска ће доживети бродолом свог извоза у муслимански, арапски свет и масовно повлачење новчаних улога муслимана у њеним банкама. Мислим да Европу очекују озбиљни конфликти, јер у време економске кризе, десница тражи жртвеног јарца и сада га је нашла у муслиманима. Вратили смо се у крсташки менталитет, јер нем је неопходан спољашњи непријатељ. У основи, Европа се боји сиромаштва», закључује Зиглер.

Оскар Фрејсингер је посланик у швајцарском парламенту. Члан је Народне партије и вођа иницијативе против градње минарета у франкофонској Швајцарској. Харизматична личност и популиста, овај учитељ тврди да ће «исламска имиграција и даље улазити у Европу све док не стекне критичну масу која ће јој омогућити да изврши директан политички утицај». По његовом мишљењу, «тог дана можемо да кажемо збогом Просвећеној Европи».

Овај политичар тврди да «радикални ислам даје идентитет и мотив за борбу онима који су ван система» и декларише се као «присталица одабране имиграције» као и «бранилац јудео-хришћанских вредности». Фрејсингер објашњава да су 70% затвореника у Швајцарској странци. «То није нормално, а још мање је нормално да о овоме не може да се говори због политичке коректности».

Себе дефинише као «блиског партији Николе Саркозија», а онда напада «диктате новинара и интелектуалаца са левице, које народ не слуша».

Фрејсингер не верује да може постојати неки «европски и демократски ислам» и ту

Стваране исламофобије

Пише: Родриго Карисо Коуто
среда, 09 децембар 2009 14:28

наводи пример турског премијера Ердогана. «Не постоји умерени ислам, већ само ислам». То га наводи да одбије неке помирителске иницијативе. «Законе треба доности према потребама стварних људи, а не према фантазијама Алијансе цивилизација».

Превео Бранислав Ђорђевић